

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 540/2022-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza**, IČO 00 419 702, Jána Hollého 10, Trnava, zastúpenej MAPLE & FISH, s. r. o., advokátska kancelária, Žižkova 22B, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 10C/66/2007-1480 z 29. októbra 2020 a proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 10C/66/2007-1515 z 30. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka sa žalobou doručенou Okresnému súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) domáhala navrátenia vlastníckeho práva a vydania nehnuteľností voči žalovanému – Slovenskému pozemkovému fondu na základe zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným

veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon o cirkevných reštitúciách“). V konaní vo veci samej bola sťažovateľka neúspešná len v nepatrnej časti. Uznesením z 27. júna 2019 okresný súd priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 98,22 % a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 2,44 %. Uznesenie z 27. júna 2019 (v žalovaným napadnutej časti) vo výroku o trovách konania sťažovateľky potvrdil Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 12Co/197/2019-1405 zo 16. júla 2020 a súčasne priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Sťažovateľka si vyčíslila celkové trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v sume 75 847,12 eur (len z hodnoty nehnuteľností, ohľadom ktorých bola v konaní úspešná). K vyčísleniu trov predložila znalecký posudok stanovujúci všeobecnú hodnotu nehnuteľností ku dňu podania žaloby na 1 590 727,50 eur. Pri vyčíslení trov vychádzala z § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

4. Okresný súd v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uznesením č. k. 10C/66/2007-1480 z 29. októbra 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 2 222,21 eur. Aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, vychádzajúc z názoru o neoceniteľnosti predmetu konania peniazmi. Poukázal na špecifickosť konania spočívajúcu v domáhaní sa žalobného nároku na podklade zákona o cirkevných reštitúciách.

5. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť.

6. Okresný súd uznesením č. k. 10C/66/2007-1515 z 30. novembra 2020 vydaným sudcom (ďalej len „uznesenie sudcu“) sťažnosť sťažovateľky zamietol. V odôvodnení okrem iného uviedol, že zmyslom zákona o cirkevných reštitúciách bolo „... *aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd spáchaných na majetku cirkvi a náboženských spoločností a poskytnúť im rovnakú ochranu vlastníctva, ako tak učinili ostatné reštitučné zákony fyzickým osobám a aspoň čiastočne im kompenzovať spôsobenú ujmu. Tým bola daná i špeciálna povaha tohto zákona, a preto nároky na základe neho uplatňované v súdnom konaní nemožno stotožňovať s typickými žalobami týkajúcimi sa nehnuteľností, kde by sa tarifná odmena advokáta za zastupovanie určovala z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 1 citovanej vyhlášky. V tomto smere preto súd posúdil úvahy žalobcu, že pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je potrebné vychádzať zo znaleckého posudku, ako nenáležité.*“. Okresný súd tiež poukázal na súdnu prax krajského súdu v obdobných veciach a na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 598/2014 z 30. septembra 2014. Konštatoval, že „... *podstatou tohto konania bolo skúmanie dôvodnosti zoštatnenia cirkevného majetku v minulosti, teda taký predmet sporu, ktorý nie je objektívne oceniteľný v peniazoch*“.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že:

- a) okresný súd svojvoľne posúdil otázku výšky náhrady trov konania, ne/oceniteľnosť predmetu konania. Predmet konania je podľa názoru sťažovateľky peniazmi oceniteľný, sťažovateľka spolu s vyčíslením trov konania predložila znalecký posudok, v zmysle ktorého hodnota nehnuteľností predstavuje 1 590 727,50 eur,
- b) okresný súd namiesto aplikácie § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, priznania náhrady trov konania sťažovateľke vo výške 75 847,12 eur, nesprávne aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky a sťažovateľke priznal náhradu trov konania iba v sume 2 222,21 eur,
- c) uznesenia nie sú náležite odôvodnené, okresný súd nereagoval na špecifickú argumentáciu sťažovateľky spochybňujúcu aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky,
- d) odopretie práva na náhradu trov konania, ktoré sťažovateľka účelne vynaložila v súvislosti s ochranou svojho práva, je v rozpore so samotným účelom zákona o cirkevných reštitúciách. Sťažovateľka si riadne a včas uplatnila svoj nárok, preukázala v súdnom konaní splnenie všetkých podmienok, ktoré predmetný zákon vyžaduje, a bola v konaní úspešná. Štát sa prijatím zákona o cirkevných reštitúciách snažil aspoň čiastočne kompenzovať škodu, ktorá oprávneným osobám vznikla následkom krívd a neprávostí spôsobených protiprávnym odňatím ich vlastníckeho práva v rozhodnom období. Zámerom zákonodarcu bolo zabezpečiť, aby oprávnené osoby nemuseli znášať dodatočné náklady spojené s uplatnením a bránením ich práva podľa zákona o cirkevných reštitúciách. Aj z tohto dôvodu je konanie podľa zákona o cirkevných reštitúciách oslobodené od súdnych a správnych poplatkov,
- e) okresný súd v oboch napádaných rozhodnutiach založil diskrimináciu sťažovateľky na type ňou uplatneného nároku, na jej postavení ako oprávnenej osoby (cirkevnom subjekte). V dôsledku uvedeného diskriminačného prístupu okresného súdu bola sťažovateľka ukrátená na náhrade trov konania oproti inej fyzickej či právnickej osobe, ktorá by obdobne žalovala na vydanie nehnuteľností a určenie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam rovnakého rozsahu, ktoré jej v minulosti niekto iný zabral, vychádzajúc ale z Občianskeho zákonníka. Ide o zjavnú diskrimináciu sťažovateľky z dôvodu typu uplatneného nároku, ako aj diskrimináciu pre všetky cirkevné organizácie uplatňujúce svoj nárok podľa zákona o cirkevných reštitúciách,
- f) tým, že sťažovateľke nebola priznaná prislúchajúca zákonná náhrada trov konania, došlo okrem porušenia práva na spravodlivý súdny proces aj k zmenšeniu jej majetku, čím bolo neoprávnene zasiahnuté aj do jej vlastníckeho práva a práva na jeho ochranu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením vyššieho súdneho úradníka:

8. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

9. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, sťažovateľka proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažnosť podľa § 239 ods. 1 CSP, o ktorej následne rozhodol sudca okresného súdu, preto právomoc sudcu okresného súdu na preskúmanie uznesenia vyššieho súdneho úradníka v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

10. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením sudcu:

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení uznesenia sudcu. Sťažovateľka je názoru, že okresný súd mal namiesto § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky aplikovať § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, keďže predmet konania je oceneniteľný v peniazoch.

12. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

13. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Ústavný súd môže zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov týkajúcej sa trov konania len vtedy, ak by závery všeobecných súdov zahŕňali črty svojvôle a interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem by predstavovala extrémne vybočenie z pravidiel civilného sporového konania (m. m. IV. ÚS 248/08).

14. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti v minulosti viackrát posudzoval postup všeobecných súdov, ktoré pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania v rámci konania o cirkevných reštitúciách aplikovali pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky (neoceneniteľný predmet konania) s poukazom na osobitný charakter konania podľa zákona o cirkevných reštitúciách. Odôvodnenie aplikácie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky všeobecnými súdmi ústavný súd vyhodnotil ako ústavne akceptovateľné, a z tohto dôvodu ústavné sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol (III. ÚS 201/2013, III. ÚS 355/2013, IV. ÚS 740/2013, II. ÚS 598/2014, III. ÚS 125/2020). Pre objektívnosť a reagujúc tak aj na argumenty sťažovateľky je však potrebné uviesť, že vo veci sp. zn. II. ÚS 598/2014 ústavný súd pripustil, že oba výklady týkajúce sa určenia základnej sadzby tarifnej odmeny pri reštitučných sporoch vrátane doslovného výkladu § 10 ods. 2 vyhlášky možno považovať za ústavne konformné.

16. V náleze č. k. IV. ÚS 604/2020 z 9. februára 2021 (sťažovateľkou bola Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra) ústavný súd pristúpil k meritórnemu preskúmaniu postupu všeobecného súdu, ktorý pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny v reštitučnom konaní vychádzal z § 10 ods. 2

vyhlášky, a v rámci neho sa ústavný súd zaoberal konkurenciou dvoch do úvahy prichádzajúcich ustanovení vyhlášky pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny [§ 10 ods. 2 vyhlášky verzus § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], ktorú vyhodnotil v prospech záveru o neoceniteľnosti predmetu sporu. Zdôraznil, že v danom prípade nejde o bežnú určovaciu žalobu o určenie vlastníka nehnuteľnosti, ktorá by odôvodňovala použitie § 10 ods. 2 vyhlášky, ale o žalobu špecifickú tým, že v nej ide o posúdenie splnenia podmienok na umožnenie nápravy krívd minulosti. Do popredia sa tak dostal zmysel a špeciálna povaha zákona o cirkevných reštitúciách.

17. Na citovaný nález následne nadviazal ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 50/2022 z 26. januára 2022 (sťažovateľom boli [REDAKOVANÉ]), ktorým bola ústavná sťažnosť odmietnutá. Ústavný súd v predmetnom uznesení sťažovateľovi domáhajúcemu sa aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky ozrejmil, že hoci gramatický výklad, na ktorý sťažovateľ poukazoval, je legitímnym spôsobom aplikácie práva, pri jeho použití je nevyhnutné dbať na to, aby sa nestratil účel právnych inštitútov nielen priamo upravených, ale aj dotknutých spornou normou (IV. ÚS 1/02), tak ako to bolo v posudzovanom prípade. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m. m. I. ÚS 306/2010).

18. Z uvedenej judikatúry ústavný súd vychádzal aj v jednom zo svojich posledných rozhodnutí (nález č. k. II. ÚS 510/2021-58 zo 16. februára 2022), ktorým vyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľky (Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza) a zrušil uznesenia konajúceho súdu o výške náhrady trov konania, pričom okresnému súdu vytkol, že pri aplikácii § 10 ods. 2 vyhlášky vychádzal výhradne z gramatického výkladu dotknutého ustanovenia a vôbec nezohľadnil špecifické okolnosti prerokovávanej veci, a to osobitný predmet konania, zmysel a účel zákona o cirkevných reštitúciách ani judikatúru ústavného súdu k tejto problematike. Ústavný súd tak nadviazal na právne závery prijaté vo veci sp. zn. IV. ÚS 604/2020 a zopakoval, že vzhľadom na špecifickú povahu zákona o cirkevných reštitúciách nemožno nároky na základe neho uplatňované v súdnom konaní stotožňovať s klasickými žalobami o vydanie nehnuteľností, v ktorých by sa tarifná odmena advokáta určovala z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, keďže predmetom takéhoto konania je posúdenie splnenia podmienok podľa zákona o cirkevných reštitúciách, čo pre účely náhrady trov konania predstavuje peniazmi neoceniteľný predmet konania.

19. Od tejto rozhodovacej línie sa ústavný súd neodklonil ani v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 175/2022 z 13. apríla 2022.

20. Ako vyplýva z uvedenej judikatúry ústavného súdu, otázku (ne)oceniteľnosti predmetu sporu v rámci konaní o cirkevných reštitúciách možno považovať za ustálenú. Napadnuté uznesenie sudcu

je v otázke ne/oceniteľnosti predmetu konania plne v súlade s judikatúrou ústavného súdu, preto bez potreby detailnejšieho zdôvodnenia vyhodnotil ústavný súd námietku sťažovateľky o nesprávnej aplikácii právnej normy obsiahnutej v § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky na prejednávany prípad ako nedôvodnú.

21. V okolnostiach tejto veci preto nemožno závery okresného súdu vyhodnotiť ako svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd tak dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky aj vzhľadom na už citovanú judikatúru ústavného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutom uznesení sudcu.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením sudcu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že z jeho rozhodovacej činnosti mu je známe, že sťažovateľka modifikuje svoju sťažnostnú argumentáciu v závislosti od skutočností, či je v konaní pred všeobecným súdom sporovou stranou povinnou nahradiť trovy konania protistrane [v takom prípade tvrdí, že všeobecný súd mal aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky – pozri uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 510/2021] alebo sporovou stranou, ktorej vznikol nárok na náhradu trov konania (argumentácia o nutnosti aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky – ústavná sťažnosť, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania).

24. Dôsledkom napadnutého uznesenia okresného súdu (zo subjektívneho hľadiska) je stav, keď sťažovateľovi je priznané právo na náhradu trov konania v nižšej výške, než mu podľa vlastného názoru patrilo, a to v súvislosti so (podľa sťažovateľky) spornou aplikáciou vzájomne konkurujúcich si ustanovení vyhlášky. Keďže je evidentné, že vyslovenie porušenia vlastníckych práv sťažovateľky bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu nedošlo, nemožno z objektívneho hľadiska uvedený právny stav považovať za porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

25. S ohľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. V súvislosti s prípadným porušením čl. 12 ods. 2 ústavy ústavný súd pripomína svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej *„Zásady uvedené v čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v súhrne vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv a zároveň majú aj univerzálny charakter. Sú to ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach“*. (I. ÚS 59/97, mutatis mutandis I. ÚS 8/97, PL. ÚS 14/98, III. ÚS 383/2016). Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatoval, že čl. 12 ústavy nemožno považovať za základné právo, ktoré podlieha samostatnej ochrane prostredníctvom

inštitútu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto jeho prípadné porušenie môže posudzovať len v spojení s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 269/2019). Obdobné závery platia aj pre čl. 14 dohovoru.

27. Ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že čl. 12 ods. 4 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Predmetné ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

28. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením sudcu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto odmietol pri predbežnom prerokovaní aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenia čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy, čl. 14 dohovoru, a to podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. V súvislosti s namietaným porušením čl. 1 protokolu č. 12 ústavný súd predovšetkým zistil, že tento protokol bol Slovenskou republikou podpísaný 4. novembra 2000, dosiaľ však nedošlo k jeho ratifikácii, preto pre Slovenskú republiku zatiaľ ani nevstúpil do platnosti.

30. Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu